

Я Є...

А ви за кого
Мене маєте?

Ісус Христос

«А ви за кого Мене маєте?»

(Матв.16:15).

Якщо довше розмовляти з людьми, то тим чи іншим чином розмова торкнеться духовності, змісту життя, Бога, вищу силу. І співрозмовники зазвичай охоче будуть висловлювати на ці теми свої думки та підтримуватимуть про це розмову. Але коли мова зайде про особу Ісуса Христа, то відбувається дивна реакція: деякі будуть ще більш уважно розпитувати про Сина Божого, бажаючи зблизитися з Ним, а більшість байдуже відвертаються, або навіть агресивно відкидають навіть саму розмову про Нього. Чому ж така реакція на величне Ім'я Ісуса Христа?

Сам Господь в розмові зі своїми дванадцятьма учнями запитав: *«За кого народ уважає Мене, Сина Людського?»* (Матв.16:13) Не важко послідовникам Ісуса сказати думки людей про Христа. Але наступне запитання змусило апостолів глибоко замислитись: *«А ви за кого Мене маєте?»* (Матв.16:15) І ось пролунало визнання Симона-Петра: *«Ти Христос, Син Бога Живого!»* (Матв.16:16) Великий Вчитель дуже похвально зреагував на таку відповідь Свого учня, зазначивши: *«Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець»* (Матв.16:17).

Пізнання Господа – Сина Божого переображує саму людину: *«Вона (Марта) каже Йому: Так, Господи! Я вірую, що Ти Христос, Син Божий, що має прийти на цей світ»* (Іван.11:27). Якщо Ісус це Месія, то відповідно потрібно прийняти Його, як посланця Божого. А ось що про Вчителя сказав Нафанаїл: *«Учителю, Ти Син Божий, Ти Цар Ізраїлів!»* (Іван.1:49). В такому випадку потрібно величати і коритися Ісусові як Цареві. А ось визнання Хоми: *«Господь мій і Бог мій!»* (Іван.20:28). Якщо це не просто Вчитель, а Господь і Бог, то перед Ним потрібно поклонитися і посвятити Йому все своє життя.

Все що ми знаємо про Бога – знаємо лише через Господа Ісуса Христа. *«Ніхто Бога ніколи не бачив, Однороджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був»* (Іван.1:18).

Щоб більше пізнати Ісуса Христа необхідно подивитись перш за все на твердження самого Господа про Себе. Тому давайте поглянемо на великі Христові вислови «Я є ...».

Я – Дорога

«Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Івана 14:1-6).

Все наше життя ми на дорозі. Образне слово. Всі ним користуються говорячи про спосіб життя. Збочити – піти не тим, що треба шляхом.

Дорога – шлях, путь між двома точками, місце або простір яким відбувається пересування, сполучення.

Вибрати шлях. Кожен вибирає свій шлях в залежності від:

- Зручність шляху – широкий, гладенький, рівний.
- До якого пункту призначення він веде. Якщо все одно куди потрапити, то і все одно яким шляхом іти. «Дорога до життя, до вічності, до Отця».
- Важливо не тільки в який бік веде дорога, але і в яке саме місце приводить її кінець. Обманлива теорія: Бог на горі, а кожен до Нього йде своїм шляхом, зі свого боку. Христос заперечив правдивість цієї ідеї.

Ісус Христос – дорога :

1. До Отця. Христос собою проклав шлях, який поєднав грішників, що вірують з небесним Отцем: *«Він Своєю наукою знищив Закона заповідей, щоб з обох збудувати Собою одного нового чоловіка, мир чинивши, і хрестом примирити із Богом обох в однім тілі, ворожнечу на ньому забивши» (Еф.2:15,16).*

2. В святиню. *«Отож, браття, ми маємо відвагу входити до святині кров'ю Ісусовою, новою й живою дорогою, яку нам обновили Він через завісу, цебто через тіло Своє» (Євр.10:19-20).*

3. До життя. *«Увійодьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і нею багато-хто ходять. Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її!» (Матв.7:13,14).*

Як іти Дорогою – Христом?

- Тільки через віру в Ісуса Христа людина може мати спасіння. *«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Іван.3:16).*
- Дивитися на Христа. *«Тож і ми, мавши навколо себе*

велику таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що облутує нас, та й біжім з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого» (Євр.12:1-4).

- **Не ухилилися у спокуси.** «І коли нога твоя спокушає тебе, відітни її: краще тобі ввійти до життя одноногим, ніж з обома ногами бути вкиненому до геєнни, до огню негасимого, де їхній черв'як не вмирає, і не гасне огонь» (Мар.9:43-48).
- **Дух Святий вказує правильний шлях у Христі.** «А коли ви відхилитесь праворуч, чи підете ліворуч, то вуха твої будуть чути те слово, яке позад тебе казатиме: **Це та дорога, простуйте ви нею!**» (Іс.30:21).
- **Христос провадить нас по дорозі через Писання:** «Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2Тим.3:16,17).
- **Наші думки та бажання у Ісусі Христі.** «Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі!» (Фил.2:5).
- **Ця дорога доступна всім:** «І буде там бита дорога та путь, і будуть її називати: дорога свята, не ходитиме нею нечистий, і вона буде належати народові його; не заблудить також нерозумний, як буде тією дорогою йти» (Іс.35:8).

«Христос є Дорога. Що це означало? Припустимо, що ми потрапили в чуже місто і запитуємо дорогу, і той, до кого ми звернулися, говорить: "Поверніть на першому розі направо, потім на другому наліво, перетніть сквер, пройдіть повз церкву, на третьому кутку поверніть направо і потрібна вам вулиця буде четвертою наліво". Швидше за все, ми заблукаємо не дійшовши і до половини цього шляху. Але припустимо, що людина каже: "Ходімо, я вас проведу туди". У такому випадку ця людина сама стає для нас шляхом і ми ніяк не можемо заблукати. Ось так чинить з нами Ісус. Він не тільки дає поради і вказує напрям, але бере нас за руку і Сам веде, зміцнює, направляє день у день. Він не говорить нам про шлях, але Сам є шляхом» **Уільям Барклі**

Отож, якщо Христос то дорога, то я той хто йде по дорозі. Якщо я не йду по дорозі, то тоді я блукаю. Щоб прийти до Отця потрібно знайти Дорогу, яку Він Сам для нас проклав.

Я – Правда

«Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Івана 14:1-6).

Що є правда? Часто нас людей турбує це питання. На землі стільки багато неправди, що повсюди ми чуємо слова: «Немає правди на світі» або «одна лише правда на цвинтарі – там всі в однаковому стані, немає вищих і нижчих, і ніхто нікого не ображає».

В сучасній українській мові слово правда має два значення:
1) істина; 2) справедливість.

Серед брехні і гріховності людського суспільства правда стала великим дефіцитом. Тому коли Христос оголосив: «Я – Правда», то це була дуже смілива заява. Він не лише претендував на те, що Він говорить правду, а що Він Сам є істиною. Про це свідчило все: Його слова, Його життя.

Люди настільки звиклися з брехнею, що правда стала для них неприродною і незручною. І коли Ісус проголошував істину Божу, то це тяжко було сприйняти земним жителям. Одного разу Христос оголосив: *«А Мені ви не вірите, бо Я правду кажу. Хто з вас може Мені докорити за гріх? Коли ж правду кажу, чом Мені ви не вірите? Хто від Бога, той слухає Божі слова; через те ви не слухаєте, що ви не від Бога» (Іван.8:45-47).*

А в розмові з Никодимом Ісус сказав що істина, яку Він проголошує не людська, але прийшла з небес: *«Поправді, поправді кажу Я тобі: Ми говоримо те, що ми знаємо, а свідчимо про те, що ми бачили, але свідчення нашого ви не приймаєте. Коли Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне? І не сходить на небо ніхто, тільки Той, Хто з неба зійшов, Людський Син, що на небі» (Іван.3:11-13).*

І навіть на суді перед правителем Пилатом Ісус не відрікся в тому, що Він є правда: *«Я на те народився, і на те прийшов у світ, щоб засвідчити правду. І кожен, хто з правди, той чує Мій голос. Говорить до Нього Пилат: Що є правда?» (Іван.18:37,38).*

Апостол Іван, учень Ісуса Христа, пояснює: *«Ми знаємо, що Син*

Божий прийшов, і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він Бог правдивий і вічне життя!» (1Іван.5:20). Дуже сміливе свідчення про Ісуса як про Правдивого Бога.

Апостол Павло заявляє: *«Але ви не так пізнали Христа, якщо ви чули про Нього, і навчилися в Нім, бо правда в Ісусі» (Еф.4:20,21). Правда тільки в Христі. Поза Ним обман і духовна темрява. І цією правдою потрібно жити. Якщо я в Христі, а Він в Мені, то життя моє буде в правді, мої вчинки та слова характеризуватимуться справедливістю та правдою Божою. Ось чому апостол Павло про своє життя сказав: «І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе» (Гал.2:20).*

Отож, якщо Ісус правда, то я обманутий і брехун. Щоб життя моє стало в правді та не бути мені обманутих дияволом (який є батьком брехні), то треба спішити до Христа, до Його істинного Слова, прийняти до серця Його правду і жити згідно з нею.

Я – Життя

«Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Івана 14:1-6).

«Що було від початку, що ми чули, що бачили власними очима, що розглядали, і чого руки наші торкалися, про Слово життя, а життя з'явилося, і ми бачили, і свідчимо, і звіщаємо вам життя вічне, що в Отця перебувало й з'явилося нам» (1Іван.1:1,2).

Життя – що це? Що є живим, а що ні? Життя пов'язане з рухом, стосунками, діями. Гірчичне зерно дуже маленьке, але живе: *«І сказав Він: До чого прирівняємо Царство Боже? Воно як те зерно гірчичне, яке, коли сіється в землю, найдрібніше за всі земні насіння» Мар.4:30,31*

- **Бог створив небо і землю і заснував на ній життя.** *«Бог, що створив світ і все, що в ньому, будши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих, і Він не вимагає служіння рук людських, ніби в чомусь Він мав би потребу, бо Сам дає всім і життя, і дихання, і все» (Дії.17:24,25).*

- **Життя і смерть.** Всі радіють народженню людини і плачуть про її смерть. Сьогодні як ніколи ми це бачимо і переживаємо. Сама велика цінність - людське життя. «І відповів сатана Господеві й сказав: Шкіра за шкіру, і все, що хто має, віддасть він за душу (життя) свою» (Йов.2:4) «*Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, хіба не підтримаєш їх?*» (Пр.24:11)
- **Життя та існування.** «*Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо, як і деякі з ваших поетів казали: Навіть рід ми Його!*» (Дії.17:28).
- **Ісус прийшов, як життя від Бога.** «*Ми знаємо, що Син Божий прийшов, і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він Бог правдивий і вічне життя!*» (1Іван.5:20). «*І життя було в Нім, а життя було Світлом людей*» (Іван.1:4).
- **Ісус Сам віддав Своє життя** «*Начальника ж життя ви забили, та Його воскресив Бог із мертвих, чого свідками ми!*» (Дії.3:15). «*Через те Отець любить Мене, що Я власне життя віддаю, щоб ізнову прийняти його. Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його. Маю владу віддати його, і маю владу прийняти його знову, Я цю заповідь взяв від Свого Отця*» (Іван.10:17,18). «*Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх*» (Іван.15:13).
- **Ісус не лише віддав за нас Своє життя, але й прийшов, щоб дати нам життя з подостатком.** «*Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали*» (Іван.10:10).
- **Ісус дарує нам також вічне життя.** «*А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це у Сині Його. Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя*» (1Іван.5:11,12). «*Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім!*» (Рим.6:23).
- **Ісус Христос – моє життя.** «*Бо для мене життя то Христос, а смерть то надбання*» (Фил.1:21) «*І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе*» (Гал.2:20).

«Бож ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом. Коли з'явиться Христос, наше життя, тоді з'явитесь з Ним у славі і ви» (Кол.3:3,4).

Отож, якщо Ісус, наш Господь, то Життя, то я без Нього перебуваю в смерті, я духовний труп. Поза Христом немає життя. Поза Ним могила, мертвечина. Тож спішім до Господа, щоб наше життя було з подостатком.

Я – Воскресення

«Промовив до неї Ісус: Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, повіки не вмере. Чи ти віруєш в це?» (Іван.11:25,26).

Життя і смерть – відвічні питання людства. Смерть – ворог, якого нікому не вдалося здолати. Ми боремось за життя. Життя цінується дуже високо. За своє життя людина готова віддати найбільші багатства. Воно лише одне. Коли приходить смерть, то будь хто безсилий їй протистояти.

Але тільки не Син Божий Христос. За свого життя на землі Христос декілька разів зустрічався зі смертю людей, яким ще здавалось треба жити і жити. І кожного разу смерть відступала перед Господом.

Хто в змозі був потішити розбиту горем вдову, в котрої помер єдиний син – надія і опора її життя. Але по дорозі до цвинтаря зустрів похоронну процесію Ісус. *«Як Господь же побачив її, то змілосердивсь над нею, і до неї промовив: Не плач! І Він підійшов, і доторкнувся до мар, носії ж зупинились. Тоді Він сказав: Юначе, кажу тобі: встань! І мертвий устав, і почав говорити. І його Він віддав його матері» (Лук.7:13-15)* Що за радість стала в домі Наїнської вдови – повернулася надія, життя продовжилось.

Для Христа смерть це лиш сон. І Він не тільки про це заявив, але й підтвердив це на ділі коли прийшов в дім Яіра, в котрого померла донька. *«А ввійшовши, сказав Він до них: Чого ви метушитесь та плачете? Не вмерло дівча, але спить! І вони насміхалися з Нього. А Він усіх випровадив, узяв батька дівчати та матір, та тих, хто був із Ним, і ввійшов, де лежало дівча. І взяв Він за руку дівча та й промовив до нього: Таліта, кумі що значить: Дівчатко, кажу тобі встань! І в ту мить підвелось й ходило дівча; а років мало з дванадцять. І всі зараз жажнулися з дива великого!...» (Мар.5:39-42)*

І не важливо скільки часу смерть утримує людину, приходить Ісус і ворог - смерть віддає свою жертву. Так сталося з другом Христа

Лазарем. *«Сестра вмерлого Марта говорить до Нього: Уже, Господи, чути, бо чотири вже дні він у гробі... Ісус каже до неї: Чи тобі не казав Я, що як будеш ти вірувати, славу Божу побачиш?... І, промовивши це, Він скричав гучним голосом: Лазарю, вийди сюди! І вийшов померлий, по руках і ногах обв'язаний пасами, а обличчя у нього було перев'язане хусткою... Ісус каже до них: Розв'яжіть його та й пустіть, щоб ходив...»* (Іван.11:39-44).

І все ж Ісус був розп'ятий за гріхи людей. *«А люди стояли й дивились... Насміхалися з ними й старшини, говорячи: Він інших спасав, нехай Сам Себе визволить, коли Він Христос, Божий Обранець!»* (Лук.23:35). *«Та нині Христос воскрес із мертвих, первісток серед покійних»* (1Кор.15:20). Він Воскресіння і тому третього дня Ісус воскрес! І це найбільша перемога у світі.

Біблія відкриває нам правду про те, що є вічне життя та духовна смерть, від якої може воскресити лише Господь. Ми всі були духовно мертві щодо Бога через гріх. І без Ісуса, який є Воскресінням до вічного життя, всі люди будуть у владі другої смерті. *«І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього,..Бог оживив разом із Христом, спасенні ви благодаттю, і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі»* (Еф.2:1-6).

«Отже, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правиці. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом. Коли з'явиться Христос, наше життя, тоді з'явитесь з Ним у славі і ви» (Кол.3:1-4).

Отже, якщо Ісус Воскресіння, то без Нього я в стані смерті без надії на вічне життя. І хоч гріх прирік мене до вічної духовної могили, але Господь має силу Воскресення і хто вірує в Нього хоч і вмере тілесно, але буде жити вічно з Ним духовно.

Я – Світло для світу

«І знову Ісус промовляв до них, кажучи: Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Іван.8:12).

Люди потребують світла. Вони завдяки світлу можуть бачити. Людина сприймає, як правило, 80 з гаком відсотків інформації через зір, близько 15 - через слух, решта - через нюх, смак, дотик.

Бог не творив темряву. Темрява – це відсутність світла. *«І сказав Бог: Хай станеться світло! І сталося світло»* (Бут.1:3).

Є темрява духовна. Так як Бог створив світло фізичне так Він і пролив у світ світло духовне через Слово Своє та через Сина Свого Ісуса Христа. Тяжко жити сліпим тілесно, а ще більш болісно не бачити світла духовно.

Вчинки людини без духовного світла – злочин проти Бога. *« Ісус же промовив: Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!...»* (Лук.23:34).

- **Я Світло для світу.** Що це значить? *Старець Семен, тримаючи немовля Ісуса, прорік про Нього: « Світло на просвіту поганам!»* (Лук.2:29-32) Коли Ісус вийшов на служіння, то збулося пророцтво: *«Народ, що в темноті сидів, світло велике побачив, а тим, хто сидів у країні смертельної тіні, засяяло світло»* (Матв.4:16). Сам Христос проголосив про Себе: *«Доки Я в світі, Я Світло для світу»* (Іван.9:5). *«Я, Світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто вірує в Мене, у темряві не зостався»* (Іван.12: 46).
- **Темрява не обгорнула Його.** На Христа було багато звинувачень, але ніщо не могло заплямувати Його. Світло не можна перемішати з темрявою. *«І життя було в Нім, а життя було Світлом людей. А Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його»* (Іван.1:4,5).
- **Світло просвічує кожну людину.** Кожна людина, яка реально зустрічається духовно з Христом, усвідомлює свою гріховність, бо світло Христове просвічує суть людську. *«Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ»* (Іван.1:9).
- **Поки маєте світло то ходіть.** Якщо ми маємо Христа то ходимо в світлі, а якщо відходимо від Нього, то не знаємо куди йдемо. Без Нього немає світла і сили для життя. *«І сказав їм Ісус: Короткий ще час світло з вами. Ходіть, поки маєте світло, щоб вас темрява не обгорнула. А хто в темряві ходить, не знає, куди він іде...»* (Іван.12:35).

- **Як перевірити, чи ходжу я в світлі?** Сліпий від народження також може думати, що він бачить, але ми то розуміємо коли людина бачить, а коли ні. «Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним» (1Іван. 1:7).
- **Бути синами світла** «Аж доки ви маєте світло, то віруйте в світло, щоб синами світла ви стали» (Іван.12:36) «Ви бо були колись темрявою, тепер же ви світло в Господі, поведіться, як діти світла» (Еф.5:8).
- **Ви світло для світу.** «Ви світло для світу... Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Матв.5:14-16).
- **Вічність у світлі Христа** «І місто не має потреби ні в сонці, ні в місяці, щоб у ньому світили, слава бо Божа його освітила, а світильник для нього Агнець. І народи ходитимуть у світлі його» (Об.21:23,24).

Отож, якщо Господь є світло, то без Нього люди в темряві, сліпі. І як тяжко сліпому фізично, то набагато гірше в духовній темряві. Лише коли людина приходить з вірою до Христа, Він відкриває їй очі її серця, щоб вона була зрячою і раділа Сонцю Правди.

Я – Хліб Життя

«Ісус же сказав їм: Я хліб життя. Хто до Мене приходить, не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, ніколи не прагнутиме» (Іван.6:35).

«Хліб – всьому голова» запевняє народна мудрість. Без хліба щоденного немислиме людське життя. Ось чому Христос учив Своїх послідовників молитися до Небесного Отця: *«Хліба нашого насущного дай нам сьогодні»* (Матв.6:11).

Коли ми їмо хліб, то він стає частиною нашого тіла. Цебто наше тіло стає тим, що ми їмо. Так і наш духовний чоловік – ми стаємо тим, що ми духовно споживаємо. Наше життя залежить від того, що ми читаємо, слухаємо, дивимось. Потрібно пильно добирати наш духовний раціон.

Бог в давнину ще через пророка закликав Ізраїля: «О, всі спрагнені, йдіть до води, а ви, що не маєте срібла, ідіть, купіть живности, й їжте! І йдіть, без срібла купіть живности, і без платні вина й молока! Нащо будете важити срібло за те, що не хліб, і працю вашу за те, що не ситить? Послухайте пильно Мене, й споживайте добро, і нехай розкошує у наситі ваша душа! Нахиліть своє вухо, й до Мене прийдіть, послухайте, й житиме ваша душа!» (Іс.55:1-3).

А Христос сміливо заявив: «Я хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам. Тоді між собою змагатися стали юдеї, говорячи: Як же Він може дати нам тіла спожити? І сказав їм Ісус: Поправді, поправді кажу вам: Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя. Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя, і того воскресу Я останнього дня. Бо тіло Моє то правдиво пожива, Моя ж кров то правдиво пиття. Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той в Мені перебуває, а Я в ньому» (Іван.6:51-56).

Коли ми беремо участь у Заповіді Господній, то повинні робити це гідно, роздумуючи про тіло Христове, яке віддав Христос для нас 1Кор.11:29. Через віру таким чином Христос стає нашим духовним хлібом. Христос повинен увійти в наше життя і сповнити Його вічним змістом. Господом треба жити наче споживати хліб, тому що «хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним» (1Кор.6:17).

Отож, якщо Христос – Хліб життя, то я потребую Його кожного дня, щоб жити Ним. Без Нього я не матиму життя і загину від духовного голоду. Навіщо вмирати від голоду, якщо Отець дав нам Хліб життя. Варто лише прийти до Ісуса і мати в Ньому вдосталь поживи.

Я – Двері вівцям

«І знову промовив Ісус: Поправді, поправді кажу вам, що Я двері вівцям. Я двері: коли через Мене хто увійде, спасеться, і той увійде та вийде, і пасовисько знайде» (Іван.10: 7,9).

Дивний образ, чи не так? Ми кожного дня маємо справу з дверима – вони дають нам можливість перейти з однієї кімнати в іншу, вівцям із

кошари на пасовисько, а коли зачинені, то стають нам перепоною і обмежують наше життя. А щоб хтось порівнював себе з дверима, то це дивно. Але саме так назвав Себе Ісус. Чому?

Щоб зрозуміти потрібно думкою полинути в давнину до початків існування людства. Наші прабатьки Адам та Єва, перші створені Богом люди, мали чудове місце замешкання – Едамський Садок, де не було жодного недоліку чи проблеми, де вони постійно спілкувалися зі своїм Творцем. Але одного разу сталася трагедія – перші люди повстали проти Господа і вчинили непослух та гріх. Це стало величезною проблемою не тільки для них, але і для всіх їхніх потомків – Бог прогнав їх з Едему і закрив для них чудовий Сад. Іншими словами зачинилися двері для спільності з Творцем. Людина стала приреченою до вічного мороку та смерті. І у неї не було жодного шансу щось виправити. Та Бог не забув Своє творіння. *«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне»* (Іван.3:16).

Одного разу Бог наказав Ноеві збудувати ковчег, бо вирішив погубити розбещене людство водами потогу. Ной послухався. І ось він зі всією своєю сім'єю зайшов всередину корабля і Бог зачинив за ним двері. Ніхто не зміг їх відкрити. І крім тих, що в ковчезі всі загинули. Як жахливо бути поруч, торкатися рукою, але не всередині, недалеко, але не в Царстві Божому. І питання всього-на-всього в зачинених дверях.

Ми сьогодні в такому ж жалюгідному стані, як і люди за днів Ноя. І Христос є тією можливістю для спасіння, як колись двері ковчегу. Він наголосив: *«Я двері: коли через Мене хто увійде, спасеться»* Біблія наголошує, що прийде час і двері благодаті в Ісусі Христі – закриються. Можливість для багатьох буде втрачена. Не в нашій змозі закривати чи відкривати двері спасіння. Лише Божа любов дає нам таку можливість через Ісуса Христа до певного часу.

Більше того, Господь пояснює, що ті, хто через віру в Сина Божого входить цими дверима не лише знаходять вихід від загибелі, але й виходять, подібно до овець, на зелені пасовиська, де немає жодної потреби чи проблеми. Ось як це місце описує апостол Іван: *«І бачив я небо й нову землю, перше бо небо та перша земля проминули, і моря вже не було. І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходить із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого. І почув я гучний голос із престолу, який кликав: Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними, і Бог кожен сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше*

минулося! І сказав Той, Хто сидить на престолі: Ось нове все творю!» (Об.21:1-6).

Отож, якщо Христос - Двері спасіння, то ми приречені до пекла грішники. І нерозумно залишатися такими в той час, коли Бог відкрив широко через віру в Ісуса двері спасіння до Небесних осель.

Я – Пастир Добрий

«Я Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці» (Івана 10:11).

Наймит (Іван.10:12-13) - не вівчар, кому вівці не свої, коли бачить, що вовк наближається, то кидає вівці й тікає, не дбає про вівці.

Ознаки Доброго Пастиря:

Хто входить дверима, той вівцям пастух (Іван.10:2) – Ісус входить в життя людини прямо без обману і без порожніх обіцянок.

Воротар відчиняє йому – не стає пастирем насильно *«Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною»* (Об.3:20).

Його голосу слухають вівці – Він кличе своїх і направляє їх, Він не мовчить!

Свої вівці він **кличе по йменню** – Він знає досконало своїх людей і їхню суть, Він не кличе всіх загалом, Він знає про кожного особисто.

Знаю Своїх (Іван.10:14) – Він знає не лише про людину, але й усі її переживання і турботи *«Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!»* (1Петр.5:7) Він знає нашу потребу в їжі, одязі, місці проживання, здоров'ї, в грошах, і у всіх матеріальних та духовних потребах. *«Я буду пасти отару Свою, і Я їх покладу на спочинок, говорить Господь Бог. Загинулу вівцю відшукаю, а сполошену поверну, а поранену перев'яжу, а хвору зміцню, а сити та сильну погублю, буду пасти її правосуддям!»* (Єз.34:15,16).

Випроваджує їх (Іван.10:3) – Він висилає своїх і дає їм завдання *«Тоді знову сказав їм Ісус: Мир вам! Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю!»* (Іван.20:21).

Він іде перед ними (Іван.10:4) – Христос не лише настановляє,

але Він перший проклав для нас шлях *«Раб не більший за пана свого. Як Мене переслідували, то й вас переслідувати будуть; як слово Моє зберігали, берегтимуть і ваше»* (Іван.15:20).

Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік – Ісус як Добрий Пастир обов'язково приведе нас до вічного дому *«Як хто служить Мені, хай іде той за Мною, і де Я, там буде й слуга Мій»* (Іван.12:26).

Ніхто їх не вихопить із Моєї руки (Іван.10:28) – немає такої сили, щоб відняла нас від Господа. Чому ж віруючі люди іноді відходять від свого Пастиря? Христос ніколи не змушує людей слідувати за Собою силою. *«Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні Анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!»* (Рим.8:38,39).

Пастир добрий **кладає життя власне** за вівці (Іван.10:11) – це найбільша гарантія безпеки для віруючих *«А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками»* (Рим.5:8).

Вівці Його отари: цікаво, що майже ніде в Біблії не говориться про овець і баранів (алегорично). Барани – образно, не стільки овечки чоловічої статі, скільки неслухняні та вперті овечки незалежно від статі. У баранів є роги.

Його голосу слухають вівці – хто вірує в Христа – буде чути та слухатись Його голосу.

Вівці **слідом за ним ідуть** – діти Божі ідуть по слідах Христових.

Знають голос його (Іван.10:4) – чи здібні ми відрізнити голос Господа від інших голосів? Чи завжди йдемо на голос Божий?

За чужим же не підуть вони, а будуть утікати від нього, бо не знають вони чужого голосу (Іван.10:5) – важливо слухатися лише голосу Доброго Пастиря і не слухатися інших голосів. Іноді може здаватися інший голос дуже схожий до голосу Доброго Пастиря, але вівці не знають чужого голосу. Якщо дитина Божа перебуває постійно в Слові Божому та молитві, то вона ніколи не сплутає голос Пастиря та інший голос.

Давид проголосив: *«Господь то мій Пастир, тому в недостатку не буду, на пасовиськах зелених оселить мене, на тихую воду мене запровадить! Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливости. Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло й Твій посох вони мене втішать! Ти передо мною трапезу зготовив при моїх ворогах, мою голову Ти намастив був оливою, моя*

чаша то надмір пиття! Тільки добро й милосердя мене супроводити будуть по всі дні мого життя, а я пробуватиму в домі Господньому довгі часи!» (Пс.22:1-6).

Отож, якщо Ісус Добрий Пастир, то віруючі – вівці Його отари. Без доброго пастиря вівця не знає що робити, вона може заблукати, її може роздерти звір. Нам потрібно завжди слухатися Пастиря та слідувати за Ним. Лише під Його опікою є безпека та необхідна поміч.

Я – Учитель

«Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, і добре ви кажете, бо Я є» (Іван.13:13).

Ісус – найбільший Учитель в історії людства. Його учнів можна знайти в будь якій країні, в будь якому куточку землі. Їх нараховують мільярди. Ні один з видатних педагогів не може похвалитися такою кількістю своїх учнів. Більше того, учні Ісуса Христа визначаються не лише своїми академічними знаннями, але все їхнє практичне життя свідкує про їх належність своєму Учителю. Христос претендує не лише на звання одного із мільйонів учителів, але пояснює, що Він лише один Учитель такого рівня: *«А ви вчителями не звітесь, бо один вам Учитель, а ви всі брати... І не звітесь наставниками, бо один вам Наставник, Христос»* (Матв.23:8, 10).

Навчання Ісуса проходило і відбувається, по суті, не за партами з підручниками та зошитом, а наслідуванням та пізнанням Його через Слово Боже та через особисті духовні стосунки з Учителем. Тому Христове наставництво робить Його учнів подібними до Свого Господа *«А бачивши сміливість Петра та Івана, і спостерігши, що то люди обидва невчені та прості, дивувалися, і пізнали їх, що вони з Ісусом були»* (Дії.4:13).

Ось один із яскравих уроків Ісуса для Своїх учнів. *«Ісус, знаючи те, що Отець віддав все Йому в руки, і що від Бога прийшов Він, і до Бога відходить, устає від вечері, і здійсмає одягу, бере рушника й підперізується. Потому налив Він води до змивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний. І підходить до Симона Петра, а той каже Йому: Ти, Господи, митимеш ноги мені? Ісус відказав і промовив йому: Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш... Коли ж пообмивав їхні ноги, і одягу Своюю*

Він надів, засів знову за стіл і промовив до них: Чи знаєте ви, що Я зробив вам? Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, і добре ви кажете, бо Я є. А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати. Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив» (Іван.13: 3-7, 12-15).

Що можна навчитися з цього дивовижного уроку?

1. Христос, усвідомлюючи Свою Божественну сутність та всю владу, якою володіє, Він, замість того, щоб довести Свою Величність, виявляє глибоке смирення та любов до учнів, простих гріховних людей. Варто і нам учням Ісуса наслідувати Його приклад та смиритися у своїх стосунках з іншими, нам рівними.
2. Якщо Сам Господь став слугою учням, то тим більше нам потрібно присвятити своє життя служінню людям в Ім'я Ісуса Христа. Не даремно гасло Церкви «Еммануїл» в Турійську «Служіння Богу – служіння людям»
3. Він не лише служив, але й прийняв образ раба, відповідно скинувши багатий хітон та підперезавшись рушником. Нам також необхідно мати смиренний вигляд рабів Христових.
4. «Один одному ноги вмивати» - це не стільки метод служіння, як принцип служити один одному, виконуючи найбруднішу роботу.
5. Навіть у стосунках з учнями на таємній вечері Ісус вчинив дію, якою виявив любов Отця та прославив Його. Все наше життя повинне виявляти світові Господа та викликати в людях Славу Богові: *«Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Матв.5:16).*

Отже, все наше життя це процес навчання у Великого Учителя – без вихідних та канікул. Протягом земного шляху Господь через певні обставини перевіряє засвоєні нами знання Його уроків. В кінці земного шляху буде екзамен перед Його Престолом. Учімося так, щоб кінцевий іспит був для нас успішним!

Я – Правдива Виноградина

«Я правдива Виноградина, а Отець Мій Виноградар»
(Іван.15:1).

Плід винограду – ось єдине, ради чого він вирощується. Зі стебла винограду чи його гілочок неможливо щось зробити: ні дошки, ні кілочка, - вони придатні лише для вогню. Назначення виноградної лози – приносити плід. Ось чому Христос, навчаючи Своїх послідовників, назвав Себе правдивою Виноградиною, а учнів – галузками. Цікаво, що плід зароджують лише нові галузки, але, разом з тим, лише коли вони ростуть на виноградині. Отець Небесний доглядає їх і чекає від них рясного плоду.

Справді, дерево пізнається по плодах. Так і люди: *«По їхніх плодах ви пізнаєте їх. Бо хіба ж виноград на тернині збирають, або фіру із будяків? Так ото родить добрі плоди кожне дерево добре, а дерево зле плоди родить лихі. Не може родить добре дерево плоду лихого, ані дерево зле плодів добрих родити. Усяке ж дерево, що доброго плоду не родить, зрубується та в огонь укидається. Ото ж бо, по їхніх плодах ви пізнаєте їх!»* (Матв.7:16-20) Ми також не можемо зародити доброго плоду самі собою, якщо не будемо на правдивій Виноградині - Христові. *«Я Виноградина, ви галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви»* (Іван.15:5) – наголосив Ісус.

Якого ж плоду очікує від нас Виноградар Отець Небесний?

1. Перш за все Бог очікує від людини **плоду покаяння** *«Отож, учинить гідний плід покаяння»* (Лук.3:8) Все решта без покаяння не варте уваги нашого Творця. Отець Небесний послав Сина на смерть за людські гріхи і зробив можливим духовне відродження жителів землі. Від людини залежить, як вона відповість на Божу милість і яким буде результат її навернення до Спасителя.
2. *«Бо ми Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували»* (Еф.2:10) Добрі справи це плід нашого життя в Христі Ісусі. Так виясняє апостол Павло: *«Нехай же навчаються й наші дбати про добрі діла при конечних потребах, щоб безплідні вони не були»* (Тит.3:14) Добрі діла це не заробляння спасіння, а результат, плід нашого життя з Господом.

3. Писання наголошує ще на одному виді плоду, це **плід наших вуст**. Все, що ми говоримо, є результатом того, чим ми живемо. *«Бо чим серце наповнене, те говорять уста»* (Матв.12:34) *«Отож, завжди приносьмо Богові жертву хвали, цебто плід уст, що Ім'я Його славлять»* (Євр.13:15).
4. Приємним плодом для нашого Творця від нас є наш характер, уподібнений до особи нашого Спасителя. Слово Боже нас навчає: *«Тому докладіть до цього всю пильність, і покажіть у вашій вірі чесноту, а в чесноті пізнання, а в пізнанні стримання, а в стриманні терпеливість, а в терпеливості благочестя, а в благочесті братерство, а в братерстві любов. Бо коли це в вас є та примножується, то воно зробить вас нелінивими, ані **безплідними** для пізнання Господа нашого Ісуса Христа»* (2Петр.1:5-8). Плід характеру нашого благочестивого життя може визріти лише у спільності з нашим Господом та у співпраці з Ним, адже саме такі риси притаманні особі Ісуса Христа.
5. Більше того, Бог виявляє Свої дії через Своїх дітей Духом Святим і, таким чином, у нас зароджується плід Духа. *«А **плід духа**: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість»* (Гал.5:22,23). Ці риси виявляються в нас лише у послухові Богові та Його заповідям і скеровуються в нашому житті Духом Святим.
6. Великим своїм боргом вважав апостол Павло нести Євангелію для грішників, бо це зароджувало рясний плід для Господа – спасіння людських душ. Ось як він за це вболівав: *«багато разів мав я замір прийти до вас,.. щоб мати який **плід** і в вас, як і в інших народів»* (Рим.1:13). Спасіння душам, це саме те, чого хоче Господь. *«Не бариться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття»* (2Петр.3:9). І це в великій мірі залежить від свідчення християн.

Отож, Бог очікує від нас плоду, як від гілочок виноградної лози. В будь якому випадку ми приносимо плід. Але який? *«Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите й будете учні Мої»* (Іван.15:8).

Я – Господь

«Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, і добре ви кажете, бо Я є» (Іван.13:13).

Господь — звертання до Бога в українській мові. Має значення — «Господар», «Пан».

«Коли ж фарисеї зібрались, Ісус їх запитав, і сказав: Що ви думаєте про Христа? Чий Він син? Вони Йому кажуть: Давидів. Він до них промовляє: Як же то силою Духа Давид Його Господом зве, коли каже: Промовив Господь Господеві моєму: сядь праворуч Мене, доки не покладу Я Твоїх ворогів підніжком ногам Твоїм. Тож, коли Давид зве Його Господом, як же Він йому син? І ніхто не спромігся відповісти Йому ані слова... І ніхто з того дня не наважувався більш питати Його» (Матв.22:41-46; Пс. 109:1).

Учні Ісуса Христа, жінки, які прислужували Йому, інші люди, які зустрічалися з Ним та навіть ангели визнавали Його Господом. Писання однаково називає Отця та Сина Господом.

«Ото ж, нехай весь Ізраїлів дім твердо знає, що і Господом, і Христом учинив Бог Його, Того Ісуса, що Його розп'яли ви!» (Дії.2:36).

Чому так важливо визнавати Ісуса Господом?

1. **Один тільки Господь:** *«Один Господь, одна віра, одне хрищення, один Бог і Отець усіх, що Він над усіма, і через усіх, і в усіх» (Еф.4:5,6).*
2. **Першопричина нашого духовного життя:** *«Так і написано: Перша людина Адам став душею живою, а останній Адам то дух оживляючий. Та не перше духовне, але звичайне, а потім духовне. Перша людина з землі, земна, друга Людина із неба Господь. Який земний, такі й земні, і Який небесний, такі й небесні» (1Кор.15:45-48).*
3. **Бути одне з Господом:** *«А хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним» (1Кор.6: 17).*
4. **Визнавати Ісуса Господом – умова для спасіння:** *«Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим.10:9).*

5. Лише Духом Святим людина може назвати (визнати) Ісуса Господом – «не може сказати ніхто: Ісус то Господь, як тільки Духом Святим» (1Кор.12:3).
6. Господь то Дух і дає нам свободу від рабства Закону (обрядовості) – «Господь же то Дух, а де Дух Господній, там воля» (2Кор.3:17).
7. Ставлення до Ісуса як до Господа: «Пани, виявляйте до рабів справедливість та рівність, і знайте, що й для вас є на небі Господь!» (Кол.4:1).

Отож, дуже важливо називати та визнавати Ісуса Господом. Відповідним повинно бути у нас і ставлення до Нього. «Шанує син батька, а раб свого пана; та якщо Я вам батько, де пошана Моя? А якщо Я вам пан (Господь рос.), де страх передо Мною» (Мал.1:6). Ісус не лише люблячий Спаситель, але і всемогутній Господь. Не потрібно цього забувати, та кожного дня славити і служити своєму Господеві.

«Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерти, і то смерти хресної... Тому й Бог повищив Його, та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил.2:6-11).

Я – Є... (від початку Сущій)

«Ісус їм відказав: Поправді, поправді кажу вам:

Перш, ніж був Авраам, Я є» (Іван.8:58).

«Тоді вони сказали Йому: «Хто ж Ти?» Ісус відповів їм: «Я від початку Сущій, що і кажу вам» (Іван.8:25).

Самим сміливим висловом назвав Себе Ісус заявивши, що перше ніж був Авраам, Я є. Це викликало в юдеїв велике обурення, так що «схопили каміння вони, щоб кинути на Нього. Та сховався Ісус, і з храму пішов» (Іван.8:59). Що ж викликало таку лютю? На слова Ісуса вони зреагували так: «Чи ж Ти більший, аніж отець наш Авраам, що помер? Та повмирали й пророки. Ким Ти робиш Самого Себе?» (Іван.8:53). А учень Ісуса Іван, сам будучи свідком Його справ та слів, навів причину,

чому юдеї хотіли вбити Учителя: «І тому то юдеї ще більш намагалися вбити Його, що не тільки суботу порушував Він, але й Бога Отцем Своїм звав, тим роблячись Богові рівним» (Іван.5:18). Бути рівним Богові серед людей вважається богозневагою, яка карається смертю. Навіть Люцифер, найкращий з ангелів, бажаючи бути як Бог, був скинений з Неба, бо зазіхав на те, що було недопустимим. «Він (Ісус), будши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним» (Фил.2:6).

Лише Христос міг проголосити: «Я й Отець Ми одне! Знов каміння схопили юдеї, щоб укаменувати Його. Відповів їм Ісус: Від Отця показав Я вам добрих учинків багато, за котрий же з тих учинків хочете Мене каменувати? Юдеї Йому відказали: Не за добрий учинок хочемо Тебе вкаменувати, а за богозневагу, бо Ти, будши людиною, за Бога Себе видаєш...» (Іван.10:30-33).

Писання конкретно проголошує: «Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме,... усе через Нього й для Нього створено! А Він є перший від усього, і все Ним стоїть» (Кол.1:16,17) Цей вислів характерний лише Єдиному Всемогутньому Богу, хоча стосується конкретно Господа Ісуса Христа.

Хто Ісус є для кожного з нас зокрема? Лише великий Учитель? Чи високоморальна людина? Люди питалися Його: «Тоді вони сказали Йому: «Хто ж Ти?» Ісус відповів їм: «Я від початку Суций, що і кажу вам» (Іван.8:25). Фактично Він назвав Себе Іменем Всемогутнього Бога.

Ісус або найбільший обманщик у світі, або справді Той, як свідчив про Себе. Це питання віри. Історія тисячоліть доводить істинність особи та вчення Господа. Вирішувати вірувати в Христа, як в Господа і Бога, потрібно кожному. Хома, найбільш скептичний та недовірливий учень Христа, побачивши воскреслого Спасителя, проголосив: «**Господь мій і Бог мій!** Промовляє до нього Ісус: Тому вірував ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й увірували!» (Іван.20:28,29).

Отже, при пильному вивченні Писання не можна ігнорувати того, що про Себе заявив Христос. В це треба вірувати або відкинути разом з тим і всю Євангелію та науку Ісуса. Господь наголосив, що надто щасливі ті, що не бачили й увірували. І їх на землі мільярди. Питання, друже, за тобою!

Пізнавати Ісуса

Патрісія Сент-Джон написала повчальну історію: На півночі Канади в одну місцевість приїхав пастор. Він зупинився в приватному готелі. Власник запросив його сказати проповідь до постояльців цього закладу. Проповідник погодився. Його проповідь лунала натхненно і щиро. Люди дякували йому.

Після закінчення до нього підійшла одна індіанська дівчина, яка працювала в готелі. Її одяг був недбалий, а на обличчі був глибокий смуток. Вона прохала, щоб пастор навчив її молитися, тільки дуже коротко, бо вона неосвічена і не зможе запам'ятати довгу молитву. Проповідник запропонував їй молитву всього із п'яти слів – по одному на кожен палець долоні: «Господи, покажи мені яка я!». Молитися нею треба кожного дня протягом тижня, аж доки він буде повертатися і тоді навчить її більше.

Пройшов тиждень і пастор повернувся до готелю. Він знову зустрівся з молодою працівницею. Проповідник побачив на її заплаканім обличчі ще більш глибокий смуток. «Відколи я почала молитися, як ви мене навчили, мені стало набагато гірше. Я побачила яка я грішна і нещасна» - повідомила дівчина. «Припини молитися цією молитвою, я навчу тебе іншої!» - наказав пастор. «Тільки не довгу, бо я не запам'ятаю» - прохала та. «Тільки п'ять слів, по одному на кожен палець: Господи, покажи мені який Ти!».

Пройшли роки... Одного разу пастор знову відвідав місцевість на півночі Канади. Його запросили в новоутворену церкву. Він дивувався, коли побачив багато радісної християнської молоді. Дізнавшись, що причиною тому була опіка ними однієї християнки, він побажав з нею зустрітися.

Приваблива, акуратно одягнена жінка підійшла до нього і потиснула руку гостю. «Ви ще пам'ятаєте мене?» запитала вона і засміялася, побачивши на його обличчі розгубленість. «Я й не сподівалася, що ви мене впізнаєте. Пам'ятаєте молитву по слову на кожен палець?» Звичайно, пастор згадав про це. Вона продовжувала: «Після того, як ви поїхали, я молилася цією молитвою щодня. І Він показав мені, який Він є. Я вчуся все більше любити Його. Проте, я буду молитися цією молитвою до тих пір, поки не побачу Його лицем до лица.

Ця жінка не тільки побачила свої гріхи, але й навернулася від них

до Ісуса. Дізнавшись, що всі її гріхи прощені, вона залишила печаль і почала нове, радісне життя, тому що могла тепер дивитися вперед, на Христа, і їй не треба було більше озиратися на своє безрадісне, гріховне минуле.

На що надієтеся та покладаєтесь ви, дорогі друзі? В Ісусі Христі Бог нам дарував багатство Своєї благодаті. Пізнання Господа робить нас, Його дітей, сильними духом, чистими серцем та духовно багатими Божими людьми.

Хто для вас Ісус Христос?

Євангельська церква “Еммануїл”,
вул. Спортивна,9
Турійськ, 44801

immanuel.org.ua

2014 рік